

Apostolul Evrei, Capitolul 1, 10-14; 2, 1-3

10. Și: "Întru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și cerurile sunt lucrul mâinilor Tale;
11. Ele vor pieri, dar Tu rămâi, și toate ca o haină se vor învechi;
12. Și ca un pe un veșmânt le vei strânge și ca o haină vor fi schimbate. Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor sfârși".
13. Și căruia dintre îngeri a zis Dumnezeu vreodată: "Șezi de-a dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor Tale"?
14. Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?
1. Pentru aceea se cuvine ca noi să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca nu cumva să ne pierdem.
2. Căci, dacă s-a adevărit cuvântul grăit prin îngeri și orice călcare de poruncă și orice neascultare și-a primit dreapta răsplătire,
3. Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la astfel de mântuire care, luând obârșie din propovăduirea Domnului, ne-a fost adevărită de cei ce au ascultat-o.

Apostolul Evrei, Capitolul 7, 26-28; 8, 1-2

26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși, și fiind mai presus decât cerurile.
27. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhieriei: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuși.
28. Căci Legea pune ca arhieriei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârșit în veacul veacului.
1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a șezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,
2. Slujitor Altarului și Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu și nu omul.

Marti 25 martie: (+) Bunăvestire (*Dezlegare la Pește*)

9:30 AM *Utrenie*, 10:00 AM *Sfânta Liturghie*

Sâmbătă 29 martie: Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretușelor și Mc. Chiril diaconul (*Pomenirea morților*). *Zi de post – dezlegare la vin și ulei*. 19:00 *Vecernie*, *Acatistul Sfântului Nectarie*, *Sfânta Spovedanie*

Duminică 30 martie: (+) Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioan; Sf. Euvula, mama Sf. Pantelimon *Zi de post – dezlegare la vin și ulei*
9:30 *Utrenie*, 10:30 AM *Sfânta Liturghie*

5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302
www.sfantacruce.org - (571) 830-6144
23 Martie 2008/(Anul 2) Nr. 2

Duminica a 2-a din Post
A Sf. Grigorie Palama

Cuv. Muc. Nicon si cei 199 ucenici ai lui

Sfânta Evanghelie după Marcu, Capitolul 2, 1-12; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum

1. Și intrând iarăși în Capernaum, după câteva zile s-a auzit că este în casă.
2. Și îndată s-au adunat mulți, încât nu mai era loc, nici înaintea ușii, și le grăia lor cuvântul.
3. Și au venit la El, aducând un slăbănog, pe care-l purtau patru inși.
4. Și neputând ei, din pricina mulțimii, să se apropie de El, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.
5. Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!
6. Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor:
7. Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?
8. Și îndată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că așa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetați acestea în inimile voastre?
9. Ce este mai ușor a zice slăbănogului: Iertate îți sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă?
10. Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului:
11. Zic ție: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
12. Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată.

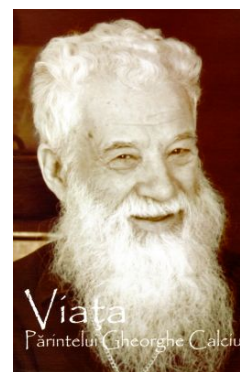
Sfânta Evanghelie după Ioan, Capitolul 10, 9-16

9. Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure și să junghie și să piardă. Eu am venit ca viața să aibă și din belșug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit și cel care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le risipește.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele și ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am și alte oi, care sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu și va fi o turmă și un păstor.

luându-le pe fiecare în parte să dea prilej de sminteală atât sufletului său, cât și duhovnicului.

- Tu ai venit să te pocăiești și totuși nu te căiești de păcatele tale, fiindcă nu știi cum trebuie să te pocăiești: adică îți săvârșești pocăința în chip rece și împietrit.
- Tu ai înșirat toate mărunțișurile, iar ceea ce este mai însemnat ai scăpat din vedere. Nu ți-ai mărturisit cele mai grele păcate. N-ai recunoscut și n-ai însemnat că: tu nu iubești pe Dumnezeu, urăști pe aproapele, nu crezi în cele ce spune Cuvântul Domnului și ești plin de mândrie și de slavă deșartă. În aceste patru păcate intră toată răutatea și toată stricăciunea noastră sufletească. De fapt, ele sunt rădăcinile cele mai însemnate, din care răsar toate vlăstarele căderilor noastre în felurite păcate.

www.razboiulnevazut.org

Cărți disponibile la Biserica noastră

“Viața Părintelui Gheorghe
Calciu” (\$25) și “Mărturisitorul
Prigonit” (\$25)

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

(se rostește în fiecare dimineață și seară în timpul Postului Mare, exceptând sâmbetele și duminicile)

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curățeniei, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie robul Tău.
Așa Doamne Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor.

Buletinul săptămânal este realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Pr. Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicații al parohiei. Au contribuit: Pr. Claudiu Luțai, Elena Chiru, Doina Danciu, Cristina Tuluceanu, Victoria Oancea, Adrian Ulmer.
Redactare: Elena Chiru

Rânduiala Spovedaniei

Spovedania, care este o Taină a Bisericii, este de fapt dezbrăcarea omului de păcate și înnoirea lui prin botezul lacrimilor de pocăință și prin iertarea harică, pe care o săvârșește asupra lui preotul. În Taina spovedaniei, omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, ca să se poată vindeca și ridica la viață nouă și curată. Căința trebuie să fie unită cu rugăciunea. Lacrimile spală păcatul și sunt socotite ca al doilea botez.

Dacă ai căzut, nu deznădăjdui, ci îndată, ridică-te.

Deseori, însăși căderea noastră poate să ne fie cel mai puternic prilej de a deștepta în noi căința și întoarcerea spre drumul curăției, sfințeniei și desăvârșirii noastre.

Ca să te spovedești, trebuie să ai un duhovnic, pe care să-l cauți și să-l alegi numai din pricini duhovnicești. Duhovnicul, pe lângă săvârșitorul Tainei de dezlegare, este și doctor sufletesc și cu cât ne cunoaște mai bine, cu atât ne poate ajuta mai mult.

Cel ce acoperă la spovedit sau nu spune vreun păcat de moarte, de care-și aduce aminte, face un nou păcat de moarte și în loc de folos are pagubă.

Dacă ai totuși un păcat de moarte pe care nu l-ai mărturisit la spovedanie, fiindcă l-ai uitat fără voia ta, atunci este destul dacă-l mărturisești la spovedania următoare. Dacă nu l-ai mărturisit de rușine, sau pentru că nu ți-ai făcut bine cercetarea cugetului, atunci trebuie să spui duhovnicului păcatul pe care l-ai ascuns, să spui la câte spovedanii nu l-ai mărturisit și să faci o mărturisire desăvârșită.

După pravilele bisericești, schimbarea duhovnicului este oprită cu strâșnicie.

"Orice bărbat sau femeie de-și va lăsa duhovnicul, fără de oarecare vină, și se va spovedi la altul, să se despartă de Biserică, dimpreună cu acela care îl primește astfel pre dânsul...".

Spovedania trebuie să aibă înaintea ei o amănunțită cercetare a cugetului și hotărârea tare de a ne îndrepta, precum și a nu ne mai întoarce la viața pacatoasă. Marele stareț Macarie de la Optina glasuește astfel:

- La spovedanie nu trebuie să repeți acele păcate de care te-ai căit mai înainte, de care ai fost dezlegat și pe care nu le-ai mai săvârșit. Altminteri, ar însemna o neîncredere în puterea Tainei ce se săvârșește prin spovedanie.
- Nu trebuie să-ți amintești de alte persoane cu care ai venit în atingere în clipa când ai făptuit păcatele, ci să te osândești numai pe tine.
- Sfinții Părinți opresc pe credincios să-și spună păcatele în toate amănuntele, ci numai să și le recunoască în deobște, pentru ca nu cumva

Sfinții Săptămânii 23-29 martie

Cei 26 de mucenici din Goția (pictură de Sf. Mănăstire Diaconesti)

Sinaxar 26 martie: pomenirea sfinților 26 de mucenici, care au pătimit în Goția, din care doi au fost preoți: Vatus și Virca; cu acesta din urmă au pătimit și doi fii și trei fiice ale lui; apoi unul, Aprilla, a fost monah; unsprezece au fost mireni: Avip, Agna, Riax, Igratrax, Iscoos, Sila, Sighita, Suiril, Seimvla, Terma, Filga; și șapte femei: Ana, Alla, Varis, Moico, Mamica, Birgo și Animais. **Tot în această zi:** prăznuirea Soborului arhanghelului Gavriil, ca unul care a slujit tainei dumnezeiești celei negrăite și mai presus de fire a Întropării Domnului.

Citiți Viețile Sfinților Ortodocși ai Săptămânii la: <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/martie/>

La Bunăvestire (25 martie)

Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac: fiul lui Dumnezeu, fiu fecioarei se face și Gavriil harul îl binevestește.

Pentru aceasta și noi împreună cu dânsul, Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine!

Pe Cel de o ființă cu Tatăl și cu Dumnezeescul Duh, pe fiul și Cuvântul lui Dumnezeu l-ai zămislit curată, cu venirea PreaSfântului Duh, spre învierea neamului omenesc, ceea ce ești fără prihană; când arhanghelul ți-a strigat ție, glasul cel de veselie al lumii: Bucură-te Mireasă Nenuntită!

Sfânta Evanghelie de la Luca Cap. 1, 24-38

Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând: „Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea.” Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioara logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Și intrând îngerul la ea, a zis: *Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei.* Iar ea, vazându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: *Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?* Și îngerul i-a zis: *Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit.* Și a zis Maria către înger: *Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?* Și răspunzând îngerul, i-a zis: *Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema. Și iată, Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Și a zis Maria: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”* Și îngerul a plecat de la ea.

Să-l simți pe semenul tău alături de tine, mereu prezent, și să nu te întrebi niciodată: „Cine este omul acesta?”, ci să-ți spui: „Nu este un străin. Este fratele meu. Este Biserica lui Hristos, ca și mine.”

Privește înapoi, prietene, și te cutremură! Privește înainte și te bucură! Istoria este un șir de evenimente osificate din care se ridică, din când în când, mărturiile vii ale credinței voievodale, întruchipate în biserici și mănăstiri. Tezaur al sufletului românesc și creștin, ele reprezintă duhul ce dă viață tradiției noastre naționale. Tot ce cade în afara acestei spiritualități este sortit pieirii. S-au prăbușit munți, au ars păduri, au pierit popoare. Dar bisericile au rămas vii, iar mănăstirile sunt cățuia din care urcă încontinuu spre cer fumul rugăciunilor. Nu putem afirma continuitatea unei spiritualități românești, nu putem susține că am preluat nealterate tradiția și sufletul neamului dacă vom dărâma bisericile care le-au exprimat plener. Nu putem vorbi de voievozii români dărâmându-le ctitoriile; nu putem vorbi de Mihai Viteazul făcând să dispară într-o singură noapte Biserica Enei! Nici o cramă, nici o cârciumă „Dunărea”, nouă sau veche, nu poate echivala măcar o singură piatră din temelie Bisericii Enei. Nici o doctrină ateistă, nici un argument așa-zis științific nu te poate opri, tinere prieten, de la interogația despre existență și sensul ei, despre Dumnezeu și mântuire.

Această interogație este dovada libertății tale față de orice constrângere, față de materia însăși; este drumul tău spre Biserică și poarta prin care pătrunzi în ea.

Nu ezita în prag, prietene! Intră! De atâția ani stai pe pragul Bisericii, fără să știi. De atâția ani auzi glasul lui Iisus spunându-ți: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi da afară”.

Lumea te alungă, te oprimă, te alienează. Iisus te primește, te mângâie și te redă ție însuși.

Vino să construiești biserici alături de noi! Să reconstruim în suflet o Biserică a Enei hristică și voievodală, vie și nemuritoare, până ce o vom vedea ridicată și aievea, pe locul ei, mărturie strașnică a credinței noastre creștine și a afirmării noastre naționale!

Fără biserici, fără mănăstiri, suntem [ca niște] venetici. Cine dărâmă biserici, dărâmă însuși argumentul dăinuirii noastre materiale și spirituale pe acest pământ hărăzit nouă de Dumnezeu.

Tinere prieten, nu mai ești singur. Ești în Biserica lui Hristos.

Dar tu, tânărul meu prieten, ești chemat la Biserica lui Hristos, care a fost gândită din veșnicie în Dumnezeu și care poartă în ea desăvârșirea, așa cum lumea își poartă în ea propria esență. Societatea te socotește un simplu element constitutiv, o cărămidă între celelalte cărămizi; libertatea este de a fi o cărămidă o dată pentru totdeauna fixată. Libertatea aceasta este libertatea constrângerii și aici începe drama ta, fiindcă libertatea este în tine, dar tu nu știi s-o descoperi în sensurile ei adevărate și nici s-o folosești atunci când, în sfârșit, vei fi descoperit-o. Ți s-a spus că tu nu ai libertate, că libertatea ta este înțelegerea necesității, iar necesitatea îți este impusă de un element cu totul exterior ție, ca într-o construcție moartă.¹

Biserica lui Hristos este vie și liberă. În ea ne mișcăm și trăim prin Hristos, Care este cap al Bisericii, având libertate deplină, căci în ea cunoaștem Adevărul și Adevărul ne face liberi (cf. Ioan 8, 32).

Când surâzi unui întristat, când ajuți unui bătrân să pășească mai ușor, când dai pomană săracului și-l vizitezi pe bolnav, când rostești: „Doamne, ajută-mă!” – ești în Biserica lui Hristos. Când ești bun și îngăduitor, când nu te superi pe fratele tău chiar dacă acesta ți-a rănit sensibilitatea, când zici: „Doamne, iartă-l!” – ești în Biserica lui Hristos. Când muncești cinstit acolo unde te afli și când seara te întorci ostenit, dar cu zâmbetul pe buze la ai tăi, aducând cu tine o lumină caldă și plină de omenie, când răscumperi răul prin iubire – ești în Biserica lui Hristos.

Vezi dar, tânărul meu prieten, cât de aproape ești de Biserica lui Hristos? Tu ești Petru și Dumnezeu Își zidește Biserica Sa pe tine. Tu ești „piatră” Bisericii Lui, pe care nimeni și nimic nu o va clinti, pentru ca ești o „piatră” liberă, un suflet care se realizează pe sine în această Biserică, nu un condamnat la încremenire.

Să zidim biserici, prietene al meu! Să zidim biserici din inimile noastre fierbinți, în care străfulgeră soarele cel luminos al dreptății, Hristos, Cel ce ne-a spus că prin credință suntem liberi de păcat. Să zidim bisericile credinței noastre, pe care nici o putere omenească nu le poate zdruncina, fiindcă temelială ultimă a Bisericii este Însuși Hristos.

¹ Este surprinsă aici însăși esența totalitarismului politic. Totuși, problema este mai generală: adevărata libertate nu vine din afară, ci dinlăuntrul nostru, temeiurile ei nefiind materiale, ci spirituale. Hristos reprezintă libertatea supremă, care ne ridică deasupra tuturor robiilor lumești. (Răzvan Codrescu)

BUNAVESTIRE – BUCURIA VIEȚII DĂRUITE

Pr. Lect. Dr. Dan Sandu
Facultatea de Teologie “Dumitru Stăniloae” Iași

Sărbătoarea Bunei Vestiri este un eveniment duhovnicesc foarte mare, căci ea împarte istoria în două, în ceea ce unii numesc “înaintea erei noastre”, pentru creștini însemnând “înainte de Hristos” și “era noastră”, sau “după Hristos” ori “Anno Domini” (A.D.). Prin faptul că Sfânta Fecioara primește în sânurile ei sfinte pe Fiul lui Dumnezeu, ea desparte timpul în două. Sfânta Evanghelie care se citește la această sărbătoare descrie modul cum are loc această separare: la Utrenie, Evanghelia arată cum Maica Domnului vizitează pe Elisabeta, când era deja însărcinată, iar la Liturghie se citește evenimentul premergător acestuia, respectiv venirea îngerului Gavriil care o anunță pe Fecioară că va primi de la Dumnezeu binecuvântarea de a-L purta pe Fiul Celui Preaînalt. Maica Domnului se plasează, prin smerenie și ascultare, în starea de umanitate hristoforă, adică purtătoare de Hristos. Prin “*fie mie după cuvântul tău*” (Luca 1,38) ea își pune la dispoziția Sf. Duh întreaga ființă. În general, se spune că Nașterea lui Hristos este momentul despărțirii dintre cele două lumi și legi, dar la sărbătoarea Bunei Vestiri cântăm “Astăzi este începutul mântuirii noastre; Fiul lui Dumnezeu Fiul Fecioarei se face”. (...)

Sărbătoarea Bunei Vestiri, având în centrul mesajului vieții a doi prunci, Ioan și Iisus, iar ca rol viața lumii, devine sărbătoarea vieții prin excelență. Despre Fecioara Maria, Scriptura ne spune că îngerul a găsit-o în rugăciune și, de aceea, învățăturile transmise credinciosului modern sunt multiple.

Mai întâi, pregătirea creștinului pentru orice eveniment important în viață trebuie să se facă prin rugăciune. Cererile trebuie să-i fie rugăciune, lauda lui Dumnezeu rugăciune, mulțumirea să fie rugăciune și înseși dorințele să ia forma rugăciunii. Starea naturală a ființei umane în fața lui Dumnezeu trebuie să fie starea de rugăciune, de smerită plecare a inimii, discret și neștiut decât de Tatăl cel ceresc. Există și o religiozitate văzută, afișată adeseori ostentativ și, de aceea, poate să nu mai fie mântuitoare, pentru că se apropie de religiozitatea fariseică. Nu “mersul la biserică” este mântuitor, ci starea sufletească în care creștinul se află în biserică, modul cum face el biserică din sufletul lui. Nu celebritatea duhovnicului la care cineva se spovedește este salvatoare, ci gradul de pocăință din camera sufletului celui ce se spovedește. Se pierde mult din nivelul duhovnicesc atunci când preocupările religioase intime devin subiect pentru discuțiile mondene. Discreția este una dintre virtuțile cele mai evidente la Maica

Domnului, dar este prea puțin urmată. Chipul fizic al creștinului este oglinda relației pe care o are cu Hristos, prin rugăciune. După spusele Preasfințitului Kallistos Ware, “prin pregătirea sufletească, prin abținere voluntară, intrăm în același duh cu Preafericita Fecioara Maria în momentul Buneivestiri și ne reafirmăm libertatea și personalismul în relația cu Dumnezeu”. (...)

Sărbătoarea Bunei Vestiri mai arată că Maica Domnului are o modestie desăvârșită, o naturală atitudine feciorenică. Modestia suferă distorsionări grave în zilele noastre și, odată cu ea și preocuparea pentru păstrarea fecioriei. Trupul este mai degrabă folosit acum ca instrument prin care omul obține plăcerea. Hedonismul devine scopul vieții tineretului emancipat. Sub bombardamentul media, care îndeamnă la relații intime iresponsabile, cei mai mulți tineri cedează nepermis de devreme, fără a conștientiza consecințele pe care relațiile fizice le vor avea asupra sufletului și cât de mult viața premaritală dezordonată va afecta pe cei ce vor întemeia o familie. La Maica Domnului observăm că o preocupare însemnată era curăția sufletească și trupească: “Cum va fi mie aceasta devreme ce eu nu știu de bărbat?” (Luca 1,34). De aceea imnograful a numit-o “Mireasă, pururea Fecioară” sau, într-o traducere mai fidelă, “Mireasă nenuntită”. Prin rugăciune și curăție trupească, ea s-a pregătit temeinic în a sluji viața Pruncului ce avea să ia trup din ea. Pregătirea sufletească și trupească a tinerilor pentru cununie pare să devină o simplă preocupare desuetă sau o tradiție superfluă. Divorțurile, care se înmulțesc îngrijorător, reprezintă și rodul unui comportament premarital libertin, ca și al lipsei de credință în interiorul familiei nou întemeiate.

Viața biologică nu este ruptă de viața spirituală și de lucrarea lui Dumnezeu, așa cum învață materialistii. Este adevărat ca viața sexuală este o chestiune particulară, în care Dumnezeu nu ar trebui amestecat, dar ea trebuie pusă în legătură cu efectele spirituale, sociale, comunitare pentru că trupul nu este simplă parte animalică a naturii umane, ci parte din chipul lui Dumnezeu. Dacă este așa, prin ne-înfrânare, facem din el “mădular al unei desfrânate” (I Corinteni 6,15). (...)

Mântuitorul Hristos a spus “Eu am venit în lume ca lumea viață să aibă și să o aibă din belșug”(Ioan 10,10). La Dumnezeu nu există jumătăți de măsură; viața începe deplin aici și se continuă la nesfârșit în veșnicie. Domnul Iisus nu este un “înțelept” care a spus vreo vorbă memorabilă, ci Fiul lui Dumnezeu care a venit, EL INSUȘI, ca să arate că viața nu se reduce doar la existența biologică, ci este veșnică.

Cel De-al Doilea Cuvânt Către Tineri

(rostit la Biserica Radu-Vodă, în prima miercuri din Postul Mare, la 15 martie 1978)

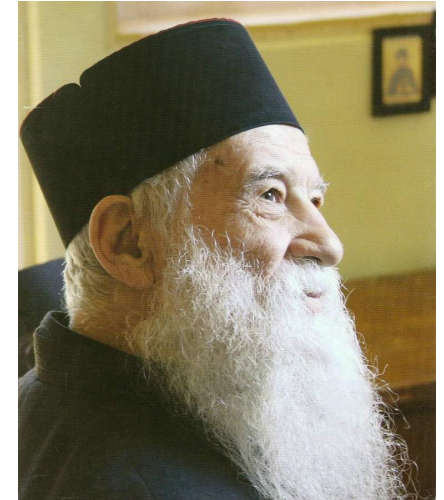
Să Zidim Biserici !

“... că tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui.”
(Matei 16, 18)

Îți aduci aminte, tinere, când ți-am spus că un glas nou te cheamă și că este glasul lui Iisus? Dar unde și la ce te cheamă? Ce făgăduință ademenitoare pentru setea ta de cunoaștere și de adevăr îți face Mântuitorul?

Glasul lui Iisus te cheamă la Biserica Lui.

Trăiești într-o familie, într-o societate, într-o lume. Te leagă de familia ta acel inefabil glas al sângelui, pe care nu-l poți renega și care se răzbună prin suferința ta, atunci când îl trădezi. Trăiești în mijlocul neamului tău, pe care îl simți

ca pe o entitate metafizică; nu ca pe o grupare de indivizi izolați, ci ca pe un suflet imens și unic, în care tu ești totul și totul trăiește în tine. Exiști într-o lume cu bucuriile și durerile ei și vibrezi la aceste bucurii și dureri, fiindcă este ceva în tine care te leagă și te unifică inextricabil cu toți semenii tăi. Unde este atunci Biserica lui Hristos, la care ești chemat?

Ea este peste tot. Ea cuprinde în sine toate ființele omenești, ba mai mult, și toate ființele cerești, căci Biserica nu cunoaște istorie: istoria ei este prezentul spiritual.

Familia, societatea poartă în ele destinul tragic al limitării lor prin circumscriere în istorie. Istoria este, prin definiție, cronologia nefericirii și drumul spre salvare.